

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 280/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-4 z 18. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-4 z 18. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej prílohy vyplynulo, že sťažovateľ sa na základe rozhodnutia Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 o privatizácii časti zdravotníckeho zariadenia „NsP [REDAKOVANÉ] – časť Obvodné zdravotné stredisko [REDAKOVANÉ]“ a na základe kúpnej zmluvy „o predaji časti podniku č. 2068/2001“ uzatvorenej 27. apríla 2001 s Fondom národného majetku Slovenskej republiky stal s účinnosťou od 1. mája 2001 vlastníkom „OZS [REDAKOVANÉ]“.

Krajský úrad v Košiciach vydal 11. septembra 2000 pod č. 2000/08797 povolenie [REDAKOVANÉ] na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia a určil ako miesto výkonu činnosti neštátne zdravotnícke zariadenie „ObZS [REDAKOVANÉ]“. Následne bola 13. októbra 2000 uzavretá „Zmluva o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia č. 187/2000 medzi NsP [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]“ pre účely prevádzkovania neštátneho zdravotníckeho zariadenia v odbore stomatológia.

Podľa názoru sťažovateľa na základe kúpnej zmluvy z 27. apríla 2001 „platnosť zmluvy o nájme nebytových priestorov medzi NsP [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] skončila k termínu 1.5.2001 v zmysle § 36 OZ. [REDAKOVANÉ] prestal k uvedenému dátumu disponovať priestormi na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti a prestal spĺňať podmienky ustanovenia § 32 ods.(3) pís h, zák.č. 277/1994 Z.z...

Zmluva o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia č. 187/2000 uzavretá medzi NsP [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako aj Povolenie na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia v NZZ pod číslom 2000/08797 zo dňa

11.9.2000 neboli súčasťou schváleného privatizačného projektu časti zdravotníckeho zariadenia NsP [REDACTED] - časť Obvodné zdravotné stredisko [REDACTED].

Dňa 27.4.2001 bola podpísaná kúpna zmluva o predaji časti podniku č.2068/2001 s účinnosťou od 1.5.2001 a novým vlastníkom OZS [REDACTED] sa stal [REDACTED], ktorý v zmysle § 17 zákona č.92/1991 Zb. prevzal práva a povinnosti podniku z pracovnoprávných vzťahov k zamestnancom pracujúcim v jeho organizačnej zložke ktorých sa privatizácia týka a prechádzajú na nadobúdateľa [REDACTED], teda [REDACTED] sa stal zamestnancom [REDACTED].

[REDACTED] neuzatvoril novú nájomnú zmluvu s novým vlastníkom objektu OZS [REDACTED].“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na vyjadrenia [REDACTED], ktoré učinil 12. júna 2013 na súdnom pojednávaní v sťažovateľom bližšie neoznačenom súdnom konaní pred Okresným súdom Michalovce. Tieto vyjadrenia ako dôkazy sťažovateľ poskytol generálnej prokuratúre pre účely rozhodovania o jeho ďalšom opakovanom podnete v namietanom konaní a sú súčasťou spisovej dokumentácie nižších stupňov prokuratúry.

Podľa názoru sťažovateľa „... aj napriek tomu správnosť postupu pri vybavovaní mojich predchádzajúcich podnetov nižšími zložkami prokuratúry, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nepreskúmala, čo sama tvrdí vo svojom napadnutom opatrení v druhom odseku posledná veta.

Takto mi bolo odňaté moje subjektívne právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované mi § 31-§36 zákona číslo 153/2001 Z. z. O prokuratúre v spojení s § 26 ods.(1) zákona číslo 154/2001 Z. z. O prokurátoroch. Nadriadený prokurátor mal povinnosť konkrétne vydať úlohu pokynom svojim podriadeným prokurátorom, a preskúmať celý skutkový stav nielen po občiansko právnej ale aj po trestnoprávne línií dotknutých orgánov a vyvodiť osobnú zodpovednosť osôb, ktoré participovali na nezákonnom postupe dotknutých orgánov.

Takýmto nezákonným postupom mi bol odňatý môj majetok, ktorý som nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 27.4.2001 o predaji časti podniku č.2068/2001 s účinnosťou od 1.5.2001 uzavretej s FNM SR a za ktorý som riadne zaplatil.

Takto došlo k porušeniu nielen môjho práva na majetok, ale aj práva na ochranu môjho majetku v zmysle čl. 20 odsek (1) Ústavy Slovenskej republiky.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1), čl. 48 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky boli opatrením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky číslo VI/3 Gc 424/14/1000-4 zo dňa 18. decembra 2014 porušené.

2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o organizácii ústavného súdu zrušuje opatrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky číslo VI/3 Gc 424/14/1000-4 zo dňa 18. decembra 2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M.K. v celkovej sume 355,72 s DPH... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy oznámením generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-4 z 18. decembra 2014, ktorým bol sťažovateľ upovedomený o spôsobe vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, resp. iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Vo vybavení ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-4 z 18. decembra 2014 generálna prokuratúra uviedla:

„Podaním doručeným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 5. novembra 2014 žiadate o opakované preskúmanie zákonnosti procesného postupu pri vybavovaní Vašich podnetov na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Vaše podnety sa týkali preskúmania zákonnosti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 12. marca 2002 č. k. 8C 800/01-87 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 5. novembra 2012 (správne má byť z 5. novembra 2002, pozn.). Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 14. januára 2003.

V súlade so závermi prokurátorov vybavujúcich Vaše predchádzajúce podnety (naposledy č. k. VI/3 Gc 219/08-4 z 29. októbra 2009), je nutné konštatovať, že jednoročná lehota na podanie mimoriadneho dovolania (§ 243g OSP) už uplynula. Keďže od nadobudnutia právoplatnosti označených rozhodnutí súdov už uplynul viac ako rok, podanie mimoriadneho dovolania v danej veci je neprípustné. Vzhľadom na uplynutie jednoročnej lehoty a nemožnosti podania mimoriadneho dovolania, som dôvodnosť Vašich námietok proti týmto rozhodnutiam ani správnosť postupu prokuratúry pri vybavovaní Vašich predchádzajúcich podnetov neskúmal.

Týmto považujem vec na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky za vybavenú.“

Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej

podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a namietaného oznámenia generálnej prokuratúry je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa podnetom sťažovateľa v napadnutom konaní náležite zaoberala a o spôsobe preskúmania riadne sťažovateľa aj

vyrozumela. Generálna prokuratúra postupovala pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa ústavne konformným spôsobom, keď ho vzhľadom na nemožnosť podania mimoriadneho dovolania z dôvodu uplynutia zákonnej lehoty vybavila namietaným prípisom bez vecného preskúmania námietok sťažovateľa a správnosti postupu orgánov prokuratúry pri vybavovaní predchádzajúcich podnetov sťažovateľa v jeho veci. Namietané oznámenie generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-4 z 18. decembra 2014 považuje ústavný súd za zákonné a dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00), a zároveň zdôrazňuje, že aj keď je prokuratúre v zmysle čl. 149 ústavy zverená funkcia chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, nemôže plniť túto funkciu nad rámec, či dokonca v rozpore so zákonom, pretože aj na ňu sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že nadriadený prokurátor mal povinnosť „*preskúmať celý skutkový stav nielen po občiansko právnej ale aj po trestnoprávne línii dotknutých orgánov a vyvodiť osobnú zodpovednosť osôb*“, ústavný súd konštatuje, že ak podľa sťažovateľa okolnosti jeho prípadu nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin, sťažovateľ mal/má možnosť obrátiť sa na orgány činné v trestnom konaní s trestným oznámením podľa § 196 Trestného poriadku.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že oznámením generálnej prokuratúry č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-4 z 18. decembra 2014 nedošlo k porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy namietaným oznámením generálnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti neodôvodnil, v čom vidí porušenie uvedeného článku ústavy, resp. porušenie ktorých jeho atribútov namieta, a preto je sťažnosť v tejto časti nepreskúmateľná. Nepreskúmateľnosť sťažnosti v tejto časti neumožňuje ústavnému súdu dospieť k záveru o príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom na jednej strane a namietaným rozhodnutím na strane druhej (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07, I. ÚS 256/08).

Uvedené závery boli so zreteľom na obsah sťažnosti základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie sťažnosti koncipované advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom je nejasné a nezrozumiteľné, najmä pokiaľ ide o opísanie skutkového a právneho stavu prípadu sťažovateľa, z ktorého nie je zrejmé ani len to, čo je obsahom podľa sťažovateľa

nezákonných rozhodnutí všeobecných súdov (Okresného súdu Michalovce a Krajského súdu v Košiciach), ktorých sa návrh na podanie mimoriadneho dovolania týka, resp. čo bolo predmetom týchto napadnutých konaní. Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé ani to, v čom podľa sťažovateľa spočíva nezákonnosť napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov.

Ústavný súd podotýka, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015